EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 17.12.2019
COM(2019) 635 final

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

om genomförandet av biodlingsprogram

Innehåll

1. INLEDNING 2
2. METOD 3
3. ÖVERSIKT ÖVER EU:s BIODLINGSSEKTOR 3
3.1 Produktion och priser 3
3.2 Handel 6
4. GENOMFÖRANDE AV NATIONELLA BIODLINGSPROGRAM 7
4.1 Rättslig grund 7
4.2 Syfte och åtgärder 8
4.3 Unionens budget för nationella biodlingsprogram och användningsfrekvens 9
4.4 Tilldelning av unionsbidraget per medlemsstat 9
4.5 Uppkomna utgifter per åtgärdsslag 10
5. METODER FÖR ATT FASTSTÄLLA ANTALET BIKUPOR 12
6. BIODLING I DEN GEMENSAMMA JORDBRUKSPOLITIKEN EFTER 2020 14
7. SLUTSATS 14

1. INLEDNING

Biodlingen kan verka liten jämfört med andra sektorer, men den har stor betydelse: förutom att tillhandahålla honung och andra produkter bidrar biodlingen till pollinering av grödor, fruktträd, vilda växter osv. Den gemensamma jordbrukspolitiken innehåller flera verktyg för att stödja biodlingssektorn, däribland de biodlingsprogram som anges i förordning (EU) nr 1308/2013[1] (nedan kallad *den samlade marknadsordningen*).

Enligt artikel 225 a i den samlade marknadsordningen ska kommissionen lämna in en rapport till Europaparlamentet och rådet vart tredje år om genomförandet av de åtgärder för biodlingssektorn som anges i artiklarna 55, 56 och 57, inklusive en lägesrapport om identifieringssystem för bikupor. Denna rapport lämnas i enlighet med den bestämmelsen. Den åtföljs inte av något lagstiftningsförslag.

Denna rapport omfattar biodlingsåren 2017–2019, vilket motsvarar tidsperioden den 1 augusti 2016–31 juli 2019. Detta är de första biodlingsår då nya bestämmelser har tillämpats. Rapporten innehåller uppgifter som har tagits emot om de föregående biodlingsåren och om de program som planeras för biodlingsåren 2020–2022 och som hade anmälts till kommissionen senast den 15 mars 2019.

Detta är kommissionens sjunde rapport till Europaparlamentet och rådet om genomförande av åtgärderna för biodlingssektorn. Rapporten omfattar inte alla faktorer som är relevanta för biodling utan inriktas på genomförandet av biodlingsprogrammen. Den innehåller dock även en kort överblick över biodlingssektorn i EU och en kortfattad beskrivning av kommissionens förslag om biodlingssektorn inför den framtida gemensamma jordbrukspolitiken.

EU har gett direkt stöd till biodlingssektorn sedan 1997[2] och har gett medlemsstaterna möjlighet att upprätta nationella program för sin biodlingssektor. Målet för dessa program är att förbättra de allmänna villkoren för att producera och saluföra biodlingsprodukter: honung, drottninggelé, pollen, propolis eller bivax.

Biodlingsprogrammen medfinansieras av Europeiska unionen till 50 % och varar under tre år. Programmen är frivilliga, men alla medlemsstater har valt att införa dem, vilket visar medlemsstaternas starka intresse för detta och sektorns behov.

---

[1] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 om upprättande av en samlad marknadsordning för jordbruksprodukter (EUT L 347, 20.12.2013, s. 671).

[2] Rådets förordning (EG) nr 1221/97 av den 25 juni 1997 om allmänna tillämpningsregler för åtgärder som syftar till att förbättra villkoren för produktion och saluföring av honung (EGT L 173, 1.7.1997, s. 1).

2. METOD

Denna rapport bygger på följande informationskällor:

– Uppgifter som har lämnats av medlemsstaterna i enlighet med kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/1366 vad gäller stöd inom biodlingssektorn[3], bland annat om antalet bikupor i länderna.

– Uppgifter som har lämnats av medlemsstaterna i enlighet med kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/1368 vad gäller stöd till biodlingssektor[4], inbegripet de årliga genomföranderapporter som föreskrivs i artikel 10 i den förordningen. Dessa genomföranderapporter innehåller en sammanfattning av de faktiska utgifterna i euro under biodlingsåret, fördelat per åtgärd, samt de resultat som har uppnåtts, på grundval av de valda resultatindikatorerna för varje genomförd åtgärd. Dessa indikatorer är dock inte harmoniserade på EU-nivå och har inte legat till grund för slutsatser inom ramen för den här rapporten.

– Uppgifter som har tagits emot från medlemsstaterna i enlighet med kommissionens förordning (EG) nr 917/2004 om insatser inom biodlingsområdet[5], där reglerna för nationella biodlingsprogram fram till och med biodlingsåret 2016 fastställs.

– Uppgifter om honungsproduktion och internationell handel från Eurostat[6], FN:s Comtrade-statistik[7] och FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO)[8].

Detaljerade uppgifter och sammanställningar om honungsmarknaden och nationella biodlingsprogram finns på kommissionens webbplats[9].

3. ÖVERSIKT ÖVER EU:s BIODLINGSSEKTOR

3.1 Produktion och priser

Produktion

De siffror som har lämnats inför programmen 2020–2022 visar att det fanns ungefär 17,5 miljoner bikupor i EU, som förvaltades av 650 000 biodlare. Antalet biodlare har ökat jämfört med de uppgifter som togs emot 2016 inför programmen 2017–2019. Det bör dock påpekas att det inte finns någon harmoniserad metod för att definiera begreppet *biodlare* och inte

[3] Kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/1366 av den 11 maj 2015 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 vad gäller stöd inom biodlingssektorn (EUT L 211, 8.8.2015, s. 3).

[4] Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/1368 av den 6 augusti 2015 om tillämpningsföreskrifter för Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 vad gäller stöd till biodlingssektorn (EUT L 211, 8.8.2015, s. 9).

[5] Kommissionens förordning (EG) nr 917/2004 av den 29 april 2004 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 797/2004 om insatser på biodlingsområdet (EUT L 163, 30.4.2004, s. 83).

[6] https://ec.europa.eu/eurostat

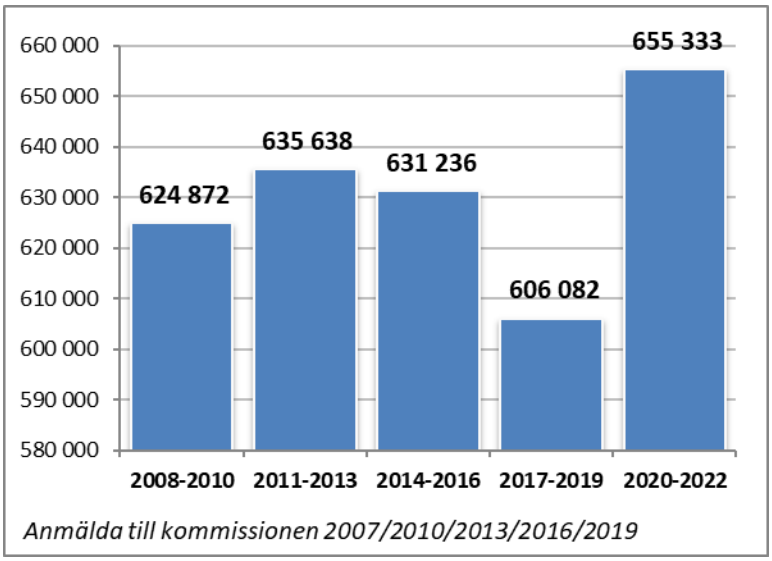
[7] https://comtrade.un.org/

[8] http://www.fao.org/home/en/

[9] https://ec.europa.eu/info/food-farming-fisheries/animals-and-animal-products/animal-products/honey_en

heller för att beräkna antalet biodlare. En förändring i antalet behöver alltså inte nödvändigtvis spegla en allmän trend inom sektorn.

Figur 1: Antal biodlare

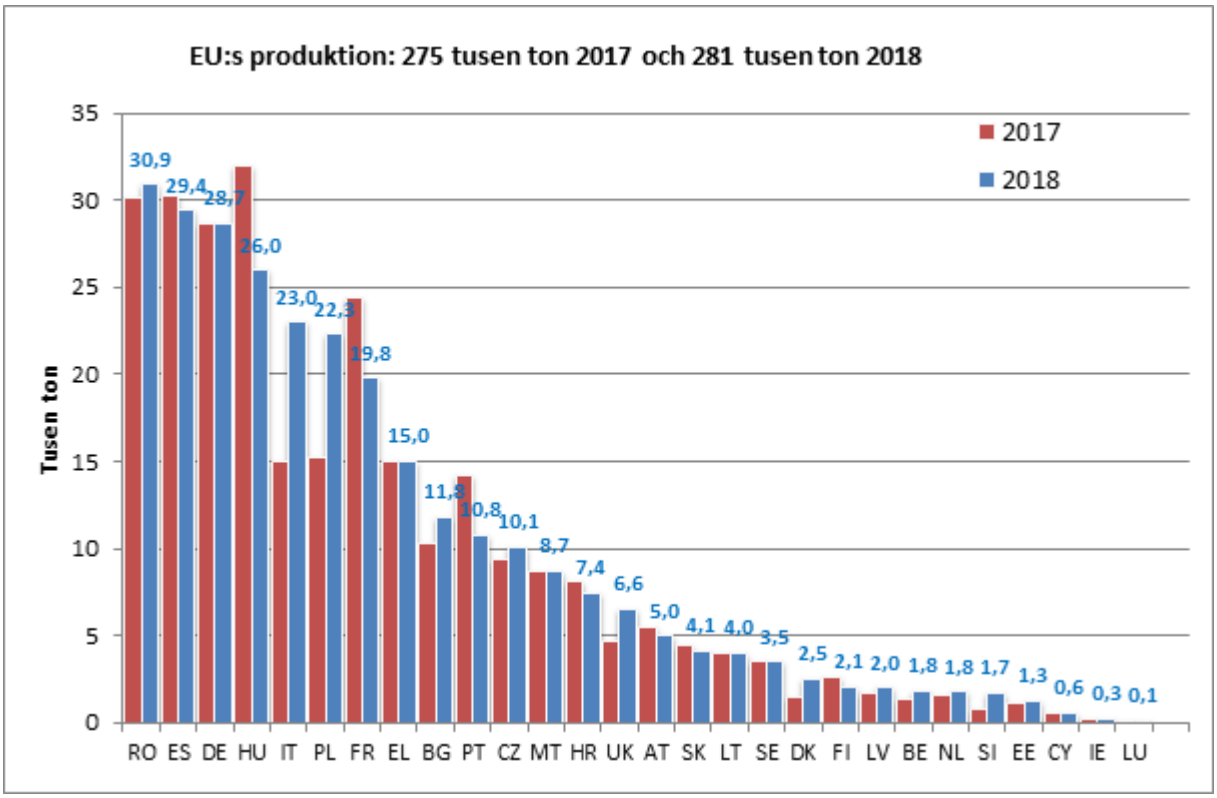

Sektorn producerade 280 000 ton honung under 2018, vilket innebär att EU är världens näst största honungsproducent efter Kina (550 000 ton[10]). EU:s produktion har ökat med 16 % sedan 2014, då den låg på 240 000 ton, men unionen producerar ändå inte tillräckligt med honung för att täcka sin egen konsumtion. Under 2018 var självförsörjningsgraden[11] cirka 60 %, vilket är ungefär samma nivå som under 2015. Den största leverantören av importerad honung är Kina (40 % av importen) följt av Ukraina (20 % av importen).

[10] Källa: FAO.

[11] Självförsörjningsgrad = EU:s produktion/(produktion + import - export).

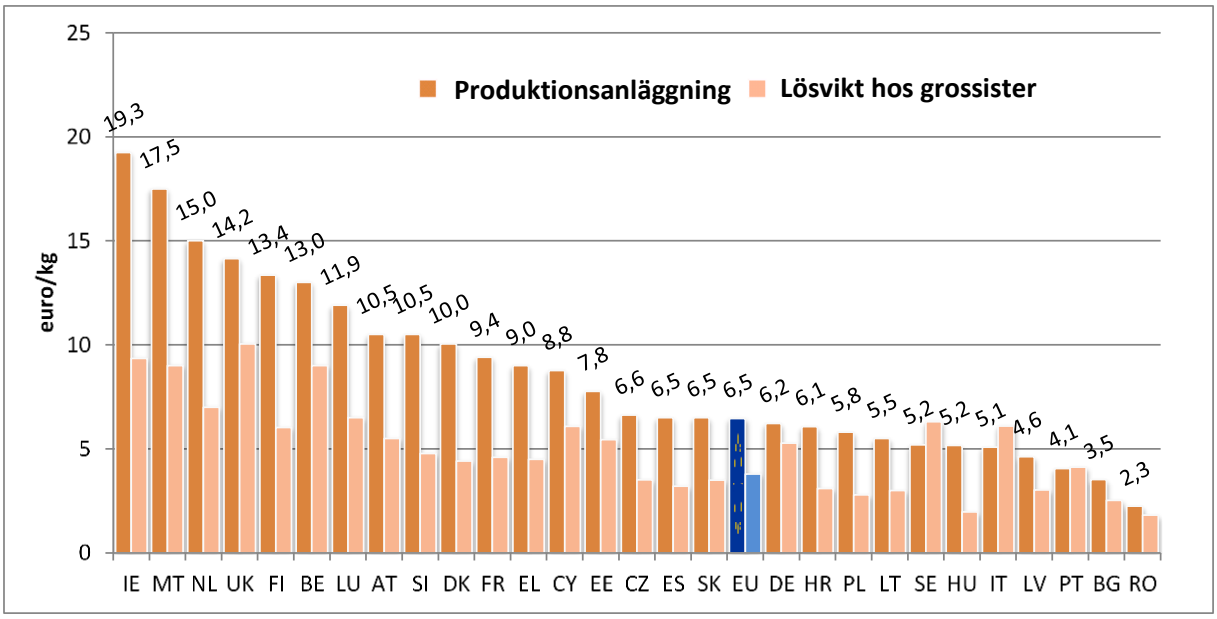
Figur 2: Honungsproduktionen i EU 2017 och 2018

Priser

Honungspriserna varierar kraftigt mellan medlemsstater, kvalitet och försäljningsställe. Det genomsnittliga EU-priset för blomsterhonung vid produktionsanläggningen under 2018 var 6,46 euro/kg. I de flesta medlemsstater är priset lägre vid försäljning i lösvikt hos grossister. Där var det genomsnittliga EU-priset 3,79 euro/kg under 2018. Det är värt att notera att dessa priser knappt har förändrats jämfört med de uppgifter som togs emot 2016, samtidigt som den genomsnittliga produktionskostnaden har ökat från 3,21 euro/kg år 2015 till 3,90 euro/kg år 2018, vilket skulle kunna leda till en mindre marginal per producerat kg honung. Eftersom medlemsstaterna dock inte rapporterar hur stor andel av den producerade honungen som säljs i lösvikt respektive vid produktionsanläggningen går det dock inte att dra några slutgiltiga slutsatser i fråga om lönsamheten för producenterna.

Figur 3: Genomsnittliga priser på honung under 2018. Malta: genomsnitt av högsta/lägsta pris.

3.2 Handel

Import

EU är endast självförsörjande till 60 % i fråga om honung. Under 2018 importerade EU 208 000 ton honung till ett sammanlagt värde av 452 miljoner euro. EU är världens främsta importör av honung och Kina är den största leverantören. EU:s import från Kina har dock minskat från nära 100 000 ton 2015 till 80 000 ton 2018[12]. Under samma period ökade importen från Ukraina, som är den näst största leverantören, från 20 000 till 41 000 ton. Importen från de tredje och fjärde största leverantörerna, Argentina och Mexiko, låg kvar på 25 000 respektive 20 000 ton.

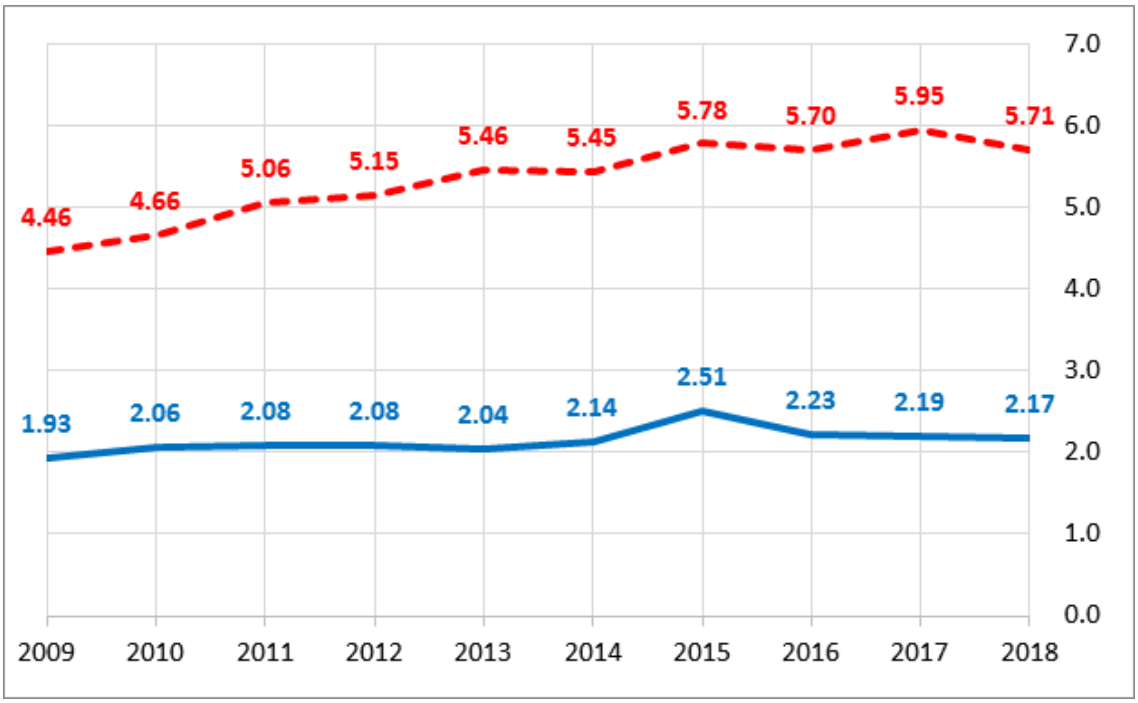
Honung som importeras från tredjeländer är oftast billigare än honung som har producerats i EU. För 2018 låg det genomsnittliga importpriset strax över 2 euro/kg.

Export

EU:s export är försumbar jämfört med importen. Under 2018 exporterade EU cirka 21 000 ton honung, vilket i volym räknat motsvarar 7 % av EU:s produktion. De viktigaste marknaderna för EU:s honung är Schweiz, Saudiarabien, Förenta staterna och Japan. Under 2018 var det genomsnittliga exportpriset 5,7 euro/kg.

Figur 4: Genomsnittliga priser i euro/kg på honung som importerats till (blå, heldragen linje) och exporterats från (röd, streckad linje) EU under 2009–2018. Källa: Eurostat Comext

[12] Källa: Eurostat Comext, https://trade.ec.europa.eu/tradehelp/statistics

4. GENOMFÖRANDE AV NATIONELLA BIODLINGSPROGRAM

4.1 Rättslig grund

Den rättsliga grunden för nationella biodlingsprogram är fr.o.m. biodlingsåret 2017, som inleds den 1 augusti 2016, artiklarna 55–57 i den samlade marknadsordningen, vilka kompletteras med

– kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/1366[13] och
– kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/1368[14].

Programmen för biodlingsåren 2017–2019 och finansieringen av dem godkändes genom kommissionens genomförandebeslut (EU) 2016/1102 av den 5 juli 2016[15].

Programmen för biodlingsåren 2020–2022 och deras finansiering godkändes genom kommissionens genomförandebeslut (EU) 2019/974 av den 12 juni 2019[16].

[13] Kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/1366 av den 11 maj 2015 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 vad gäller stöd inom biodlingssektorn (EUT L 211, 8.8.2015, s. 3).

[14] Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/1368 av den 6 augusti 2015 om tillämpningsföreskrifter för Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 vad gäller stöd till biodlingssektorn (EUT L 211, 8.8.2015, s. 9).

[15] Kommissionens genomförandebeslut (EU) 2016/1102 av den 5 juli 2016 om godkännande av de nationella program för förbättring av produktion och saluföring av biodlingsprodukter som framlagts av medlemsstaterna i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 (delgivet med nr C(2016) 4133) (EUT L 182, 7.7.2016, s. 55).

[16] Kommissionens genomförandebeslut (EU) 2019/974 av den 12 juni 2019 om godkännande av de nationella program för förbättring av produktion och saluföring av biodlingsprodukter som framlagts av medlemsstaterna i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 (delgivet med nr C(2019) 4177) (EUT L 157, 14.6.2019, s. 28).

4.2 Syfte och åtgärder

Programmets övergripande mål är att förbättra de allmänna villkoren för att producera och saluföra biodlingsprodukter i unionen. Genom reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken 2013 infördes vissa förändringar i programmen. Ändringarna syftade framför allt till att anpassa de stödberättigande åtgärderna efter sektorns behov och att säkerställa en sundare fördelning av EU:s budget genom att förbättra de metoder som medlemsstaterna använde för att fastställa antalet bikupor i sina länder. De stödberättigande åtgärder som detta ledde till beskrivs närmare nedan.

a) **Tekniskt stöd till biodlare och biodlarorganisationer**: formuleringen av denna åtgärd ändrades från ”grupper av biodlare” till ”biodlarorganisationer”. Många medlemsstater inkluderar utbildning, anordnande av kurser och tryck av utbildningsmaterial i denna åtgärd, men den kan också omfatta ett brett spektrum av insatser, däribland stöd för exempelvis inköp av teknisk utrustning för primär bearbetning och särskilt stöd till unga biodlare.

b) **Bekämpning av angrepp på bibestånd och sjukdomar som drabbar bibestånd, särskilt varroasjukan**: tillämpningen av denna åtgärd har utökats från kontroll av varroasjukan till bekämpning av andra angrepp på bibestånd och sjukdomar, vilket t.ex. kan inbegripa sammetsgeting (*Vespa velutina*) och liten kupskalbagge (*Aethina tumida*). De flesta program som omfattar denna åtgärd är dock fortfarande inriktade på kontroll av varroasjukan. För detta använder man ofta stöd till åtgärder för att minska den parasitära belastningen, men även åtgärder som syftar till att informera biodlare om vikten av att bekämpa varroakvalster.

c) **Rationalisering vid flyttning av bisamhällen**: syftet med denna åtgärd är att bidra till flyttning av bisamhällen inom unionen och att förse biodlare med utplaceringsställen under blomningssäsongen. Hanteringen av flyttning av bisamhällen kan underlättas genom åtgärder som t.ex. identifiering av kupor och ramar, ett register över flyttning av bisamhällen, investeringar i material som underlättar flyttning av bisamhällen och kartläggning av blomstersorter.

d) **Åtgärder för att stödja laboratorier som utför analyser av biodlingsprodukter för att hjälpa biodlare att saluföra och öka värdet av sina produkter**: tillämpningen av denna åtgärd har utökats från stöd till analyser av honungens fysikalisk-kemiska egenskaper till att omfatta andra biodlingsprodukter[17] som drottninggelé, pollen, propolis eller bivax. I den samlade marknadsordningen görs också ett tillägg om att åtgärden bör hjälpa biodlarna att saluföra och öka värdet av sina produkter. Åtgärden kan användas för att finansiera tester av t.ex. honungens botaniska ursprung, eftersom exakt kunskap om detta kan ge biodlarna möjlighet att få ett högre pris för sin produkt.

e) **Utökning av bibeståndena** kan delvis kompensera för förlusten av bin och därigenom undviks produktionstapp. Detta kan omfatta finansieringsåtgärder för att främja produktionen av drottningar eller inköp av bisamhällen eller av nya kupor.

f) **Samarbete med specialiserade organ för genomförandet av programmen för tillämpad forskning om biodling och biodlingsprodukter**: denna åtgärd ger

[17] Biodlingsprodukter som ingår i biodlingsprogrammen förtecknas i del XXII av bilaga I till förordning (EU) nr 1308/2013 och är honung, drottninggelé, propolis och bivax.

medlemsstaterna möjlighet att stödja särskilda forskningsprojekt. Projekten kan syfta till att förbättra honungens kvalitet och/eller sprida resultatet av sådana projekt.

g) **Övervakning av marknaden**: detta är en ny åtgärd som gör det möjligt att investera i övervakning av biodlingsprodukter och priser. Den kan förbättra produktionsvillkoren och ge stöd till nationella strategier för att övervaka situationen på marknaden.

h) **Förbättring av produktkvaliteten för ett bättre utnyttjande av produkternas marknadspotential**: ny åtgärd som införs genom den samlade marknadsordningen och som kan användas för att t.ex. ta vara på marknadspotentialen hos honung, men också hos andra biodlingsprodukter.

4.3 Unionens budget för nationella biodlingsprogram och användningsfrekvens

De öronmärkta unionsmedlen för biodlingssektorn är relativt små, men har ökat från 36 miljoner euro per år för biodlingsprogrammen 2017–2019 till 40 miljoner euro per år för biodlingsprogrammen 2020–2022.

Unionens bidrag till biodlingsprogrammen motsvarar 50 % av medlemsstaternas utgifter. Konkret innebär detta att för biodlingsåren 2017 och 2018 fanns sammanlagt 72 miljoner euro tillgängliga för biodlingsprogrammen varje år. Användningsgraden är hög, även om inte all finansiering användes. Som jämförelse visas biodlingsåret 2016 i tabellen nedan.

Tabell 1: Unionsmedel och användningsgrad för biodlingsprogram

Tillgängliga unionsmedel per biodlingsår	Biodlingsår 2016 Program-perioden 2014–2016	Biodlingsår 2017 Program-perioden 2017–2019	Biodlingsår 2018 Program-perioden 2017–2019	Biodlingsår 2019 Program-perioden 2017–2019	Biodlings-åren 2020–2022
i euro	33 100 000	36 000 000	36 000 000	36 000 000	40 000 000
Av medlemsstater använda unionsmedel i euro	31 102 215	32 372 777	33 974 000	Ska anmälas senast den 15 mars 2020	Ska anmälas senast den 15 mars 2021
Användnings-frekvens	94 %	90 %	94 %		

4.4 Tilldelning av unionsbidraget per medlemsstat

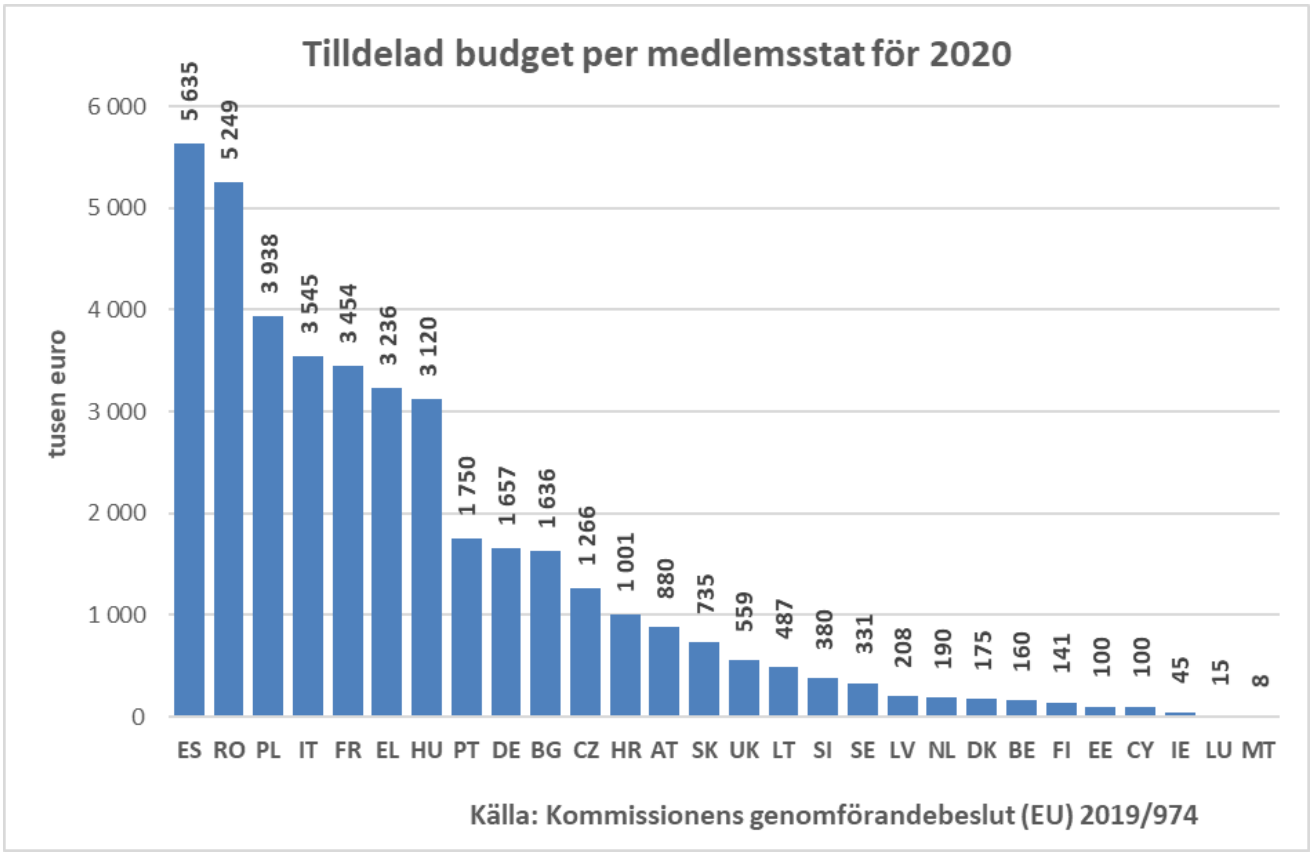
Reglerna för tilldelning av unionsbidraget till biodlingsprogrammen fastställs i artikel 4 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/1366. Den viktigaste faktorn för denna tilldelning är andelen bikupor i varje medlemsstat som deltar i programmet. Detta är en av anledningarna till reglerna om att det ska vara obligatoriskt för medlemsstaterna att fastställa och anmäla antalet bikupor till kommissionen, vilket beskrivs närmare under rubrik 5 i den här rapporten.

Unionens lägsta bidrag är 25 000 euro per biodlingsprogram. Resterande unionsfinansiering tilldelas beroende på andelen bikupor som medlemsstaterna anmäler. Om en medlemsstat

begär mindre än den skulle ha rätt till baserat på andelen bikupor får återstående unionsfinansiering dock fördelas till medlemsstater som har begärt mer än sin teoretiska andel av finansieringen.

I enlighet med artikel 8.2 i förordning (EU) 2015/1368 gjordes tilldelningen av unionsmedel för biodlingsprogrammen 2017–2019 på grundval av det antal bikupor som medlemsstaterna anmälde 2013. För biodlingsprogrammen 2020–2022, som anmäldes till kommissionen 2019, baserades tilldelningen på antalet bikupor som anmäldes 2017 och 2018 (två kalenderår direkt före anmälan till kommissionen av de nationella biodlingsprogrammen).

Figur 5: Tilldelning av unionsbidrag per medlemsstat för biodlingsåren 2020–2022

4.5 Uppkomna utgifter per åtgärdsslag

I enlighet med artikel 10 i förordning (EU) 2015/1368 ska medlemsstaterna senast den 15 mars varje år lämna en årlig genomföranderapport om det föregående biodlingsåret. De första två årliga rapporterna, som motsvarade biodlingsåren 2017[18] och 2018[19], lämnades in 2018 och 2019. Fördelningen av utgifter per typ av åtgärd för biodlingsåret 2018 visas i cirkeldiagrammet nedan *(figur 6)*. För en historisk jämförelse visas även utgifterna per typ av åtgärd för biodlingsåret 2015 *(figur 7)*. Av diagrammet framgår att även om programmen vid den tidpunkten endast kunde omfatta sex åtgärder är den övergripande fördelningen i procent fortfarande ganska likartad.

[18] Tidsperiod 1 augusti 2016–31 juli 2017.
[19] Tidsperiod 1 augusti 2017–31 juli 2018.

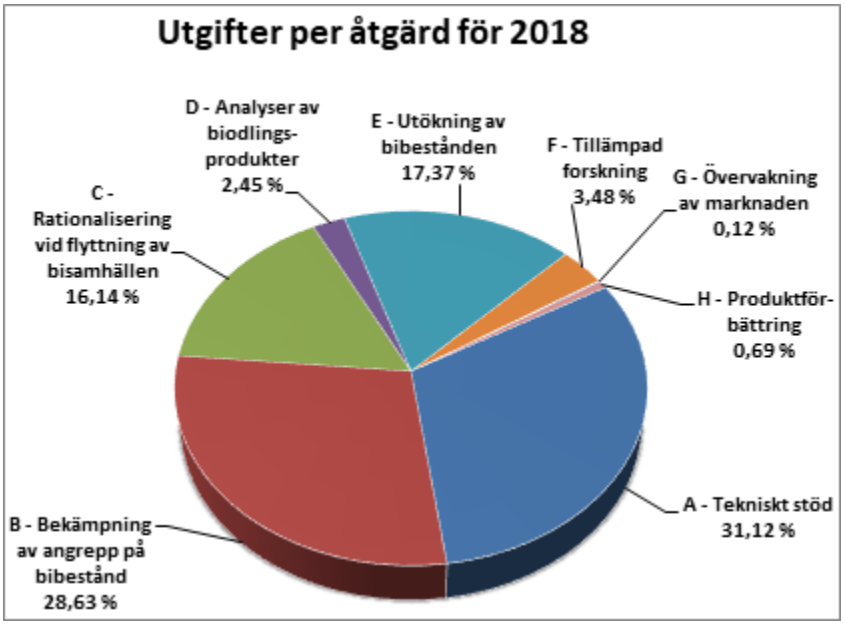
Precis som föregående år får de två åtgärderna **tekniskt stöd** och **bekämpning av angrepp på bibestånd** den största andelen av de tillgängliga medlen, eller nästan 60 % tillsammans, under 2018. Detta återspeglar sektorns fortsatta behov av att investera i biodlingsutrustning, uppdatera biodlingsmetoderna för att bekämpa sjukdomar och angrepp på bibestånd samt att tillhandahålla utbildning för biodlare.

Precis som föregående år kommer de två åtgärderna **utökning av bibeståndena** och **rationalisering vid flyttning av bisamhällen** på tredje och fjärde plats bland de mest populära åtgärderna och stod för mer än 30 % tillsammans. I flera medlemsstater är flyttning av bisamhällen en absolut nödvändig metod för att tillgodose honungsbins näringsbehov under hela biodlingssäsongen och för att tillhandahålla pollineringstjänster.

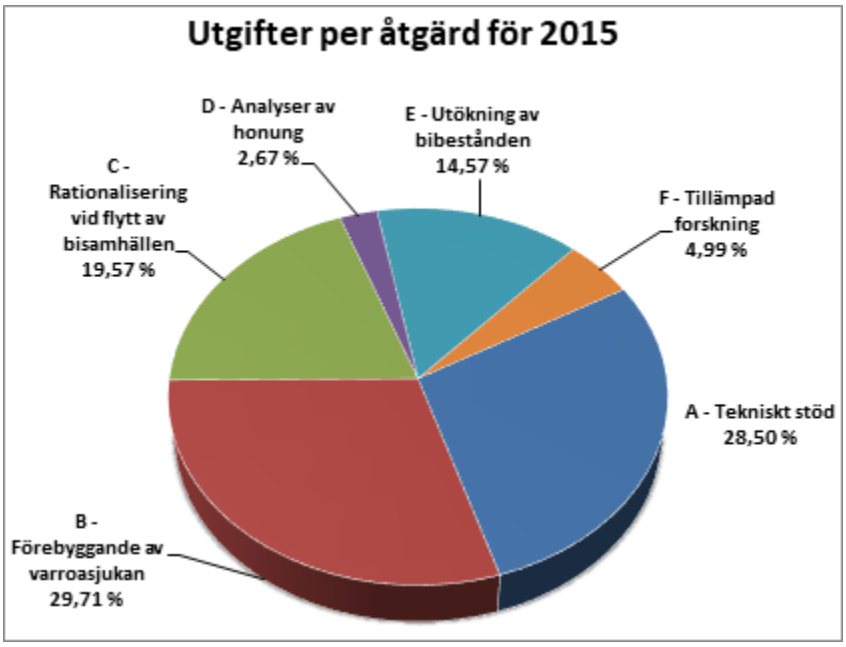
Tillämpad forskning och **honungsanalys** låg kvar på femte och sjätte plats och fick 3,48 % respektive 2,45 % av den tillgängliga finansieringen under 2018.

De två nya åtgärderna, **produktförbättring** (0,69 % av de totala utgifterna) och **övervakning av marknaden,** tog tillsammans emot mindre än 1 % av finansieringen.

Figur 6: Utgifter i procent per åtgärd under biodlingsåret 2018

Figur 7: Utgifter i procent per åtgärd under biodlingsåret 2015

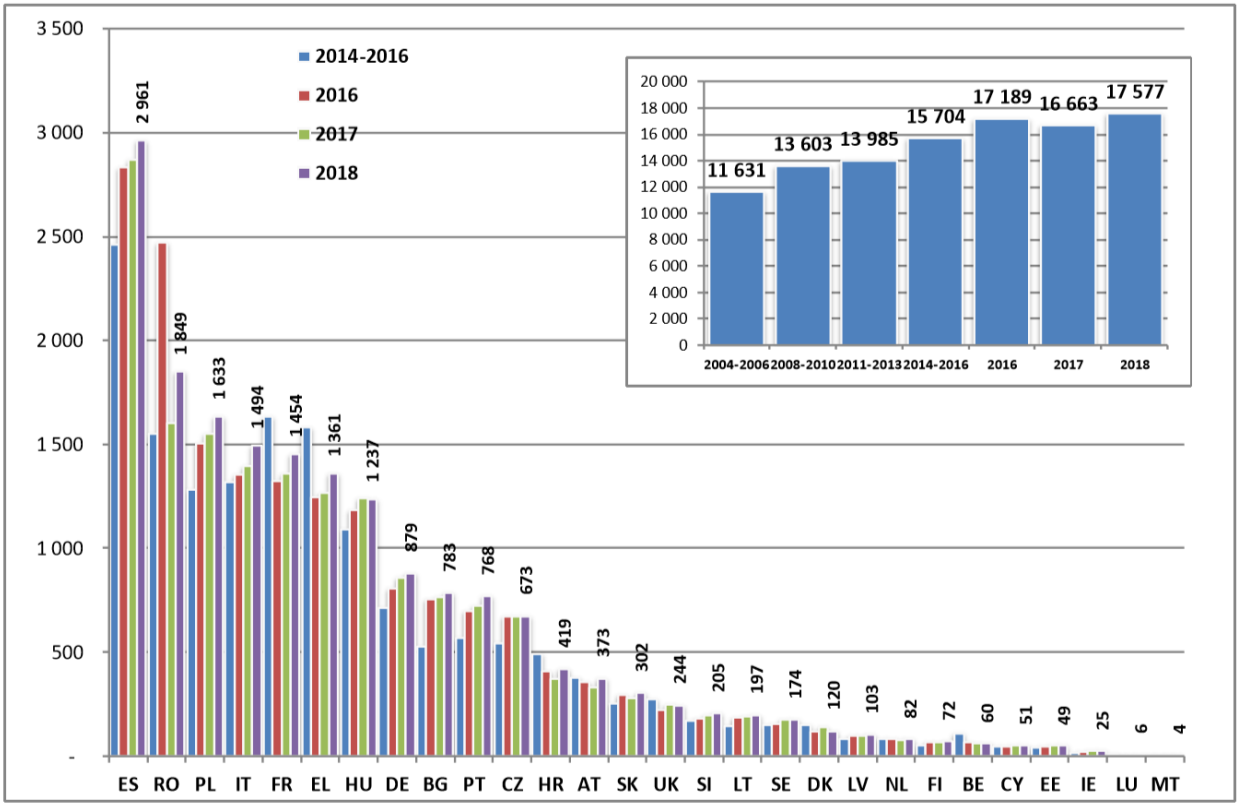
5. METODER FÖR ATT FASTSTÄLLA ANTALET BIKUPOR

Som beskrivs under rubrik 4.2 i den här rapporten gjordes förändringar för att säkerställa en sundare fördelning av EU:s budget genom att förbättra medlemsstaternas metoder för att bestämma antalet bikupor i sina länder. I enlighet med den befogenhet som fastställs i artikel 56.1 b i den samlade marknadsordningen antog kommissionen en delegerad akt om grunden för fördelningen av unionens ekonomiska bidrag till medlemsstaternas biodlingsprogram på grundval av antalet bikupor i unionen[20]. I den delegerade akten fastställs definitionen av en bikupa som ”… den enhet innehållande en koloni honungsbin som används för produktion av honung, andra biodlingsprodukter eller för avelsmaterial för honungsbin samt alla element som krävs för dess överlevnad”. Genom samma akt fastställs också en skyldighet för medlemsstaterna att lämna in ett nationellt biodlingsprogram för att använda en tillförlitlig metod för att mellan den 1 september och den 31 december varje år fastställa antalet bikupor klara för övervintring som finns i deras land.

Eftersom det inte fanns någon harmoniserad regel för dessa frågor innan den delegerade akten började tillämpas bör det antal bikupor som anmäldes innan förordningen började tillämpas 2017 inte jämföras direkt med det antal bikupor som anmäldes i mars 2017. Den långsiktiga historiska utvecklingen tyder dock på att antalet bikupor har ökat i EU under det senaste årtiondet. Denna positiva utveckling märks i nästan alla medlemsstater.

[20] Kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/1366.

Figur 8: Utveckling av antalet bikupor inom EU i tusental

Enligt kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/1368 ska medlemsstaterna i sina nationella biodlingsprogram beskriva den metod som används för att bestämma antalet bikupor i länderna.

Sammanlagt använder 17 medlemsstater obligatoriska metoder för att räkna bikupor, däribland de medlemsstater som har störst antal kupor, t.ex. Spanien, Rumänien, Italien, Frankrike och Grekland. De obligatoriska metoderna kan bland annat omfatta obligatorisk registrering av biodlare och/eller bikupor i ett särskilt register som har upprättats för det ändamålet, eller användning av uppgifter från andra obligatoriska register, t.ex. system för veterinärinformation.

Sammanlagt elva medlemsstater använder andra metoder än obligatorisk registrering, däribland medlemsstater med färre bikupor t.ex. Sverige, Danmark, Irland och Estland. Dessa medlemsstater kan använda uppgifter som har tagits emot från biodlarorganisationer, undersökningar, inventeringar eller en kombination av dessa metoder.

Allmänt anses den obligatoriska registreringen av bikupor vara den mest tillförlitliga metoden, men den skapar en större administrativ börda för biodlare och medlemsstater. Biodlarna måste genom nationell lagstiftning registrera sin aktivitet och deklarera antalet bikupor till en myndighet.

Tillförlitligheten i andra metoder för uppskattning av antalet bikupor beror på kvaliteten i biodlarföreningarnas databaser och på om de biodlare som har valts ut för uppgiftslämning är representativa.

6. BIODLING I DEN GEMENSAMMA JORDBRUKSPOLITIKEN EFTER 2020

I sitt förslag till en gemensam jordbrukspolitik efter 2020[21] föreslår kommissionen att biodlingsprogrammen ska flyttas från förordningen om en samlad marknadsordning till förordningen om strategiska planer inom den gemensamma jordbrukspolitiken[22]. Detta kommer att öka biodlingssektorns synlighet och säkerställa att hänsyn tas till sektorns bidrag till den gemensamma jordbrukspolitikens övergripande mål.

Förslaget omfattar också en ökad finansiering av biodlingsprogrammen, till 60 miljoner euro per år. Tillsammans skulle unionsfinansieringen och bidragen från medlemsstaterna under sjuårsperioden för den framtida gemensamma jordbrukspolitiken därmed ge sektorn tillgång till sammanlagt 840 miljoner euro. Ytterligare en förändring som införs genom förslaget är att den årliga finansieringen av medlemsstaternas biodlingsprogram fastställs i grundakten[23].

Det är fortfarande nödvändigt att känna till antalet bikupor i medlemsstaterna för att kunna följa utvecklingen, utvärdera stödåtgärdernas effekter för biodlingssektorn och hålla EU-invånarna informerade. Därför innehåller kommissionens förslag en fortsatt skyldighet för medlemsstaterna att räkna antalet bikupor och anmäla resultatet till kommissionen.

Biodlingsprogrammen var frivilliga inom ramen för den samlade marknadsordningen, men kommissionen föreslår att de ska vara obligatoriska i medlemsstaternas strategiska planer för den gemensamma jordbrukspolitiken.

7. SLUTSATS

Trots att biodlingsprogrammen har fortsatt att vara frivilliga inom ramen för den samlade marknadsordningen fortsätter alla medlemsstater att införa programmen som utvecklas i samarbete med sektorn. Programmen varierar mellan medlemsstaterna, beroende på behoven i den berörda medlemsstaten, men de åtgärder som tar emot mest stöd – tekniskt stöd och bekämpning av angrepp på bibestånd – har inte förändrats sedan den förra rapporten 2016.

Finansieringen för sektorn har fortsatt att öka under de senaste programperioderna och finansieringen utnyttjas fortfarande i hög grad, vilket visar att de valda åtgärderna är relevanta.

Antalet bikupor är en indikator på effekten av stödåtgärden och detta antal fortsätter att växa. Sett till den totala lönsamheten i sektorn har de genomsnittliga EU-priserna dock inte ökat, samtidigt som produktionskostnaderna ökar och importpriserna sjunker. Detta skapar utmaningar för sektorn och tyder på att det fortfarande behövs stöd, även med tanke på binas viktiga roll för miljön och jordbruket.

[21] https://ec.europa.eu/info/food-farming-fisheries/key-policies/common-agricultural-policy/future-cap_sv

[22] https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/?uri=COM%3A2018%3A392%3AFIN

[23] Bilaga VIII till kommissionens förslag till den gemensamma jordbrukspolitiken efter 2020.